

Đàn bà

Tuần báo xuất bản ngày thứ sáu

NAM THU 5 - SO 202 - 25 JUIN 1943

MỖI SỐ 0\$20

Thu từ và ngân phiếu
xin gửi về:
LA DIRECTRICE DU
Tuần-Báo Đàn-Bà
76, WIELÉ - HANOI

BA THÁNG 2\$50
SÁU THÁNG 5-00
MỘT NĂM 10\$00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 7.21449

BÀ MẸ PHẢI SẴN SÓC ĐẾN vệ sinh riêng của con gái

XEM TRONG SỐ NÀY :

Về chi một

chút hồng nhan!

Bài của TRÚC-ĐƯỜNG

Ngượng hão

Bài của DUYÊN-HÀ

Cô yếm thắm

Thơ của BÀNG-BÁ-LÂN

và

Kết quả cuộc

thi dịch thơ với hai

bài thơ trúng giải

HÃN các bạn dư biết trong tờ Đàn-Bà vẫn có một mục « chỉ bệnh mạch thuốc » cho các bạn đọc. Đây là một mục « bắt đặc dĩ » nhất của tờ báo này. Không bao giờ chúng tôi lại muốn làm « bác sĩ » « thầy lang » lối cách bực ấy ! Bởi vì tuy mục « chỉ bệnh mạch thuốc » trong báo do một bác sĩ chính danh trông coi, nhưng con bệnh một nơi, thầy thuốc một nơi, con bệnh thường lại không biết nghe bệnh của mình để kể hết những dấu hiệu của bệnh, thầy thuốc không trông thấy tận mắt, thì làm sao quyết đoán được căn bệnh mà chỉ thuốc ? Có khi bệnh một đẳng, người bệnh kể sai, thầy thuốc lại chỉ thử thuốc khác. Những điều tai hại ấy rất có thể xảy ra. Chúng tôi biết thế, nhưng vẫn phải giữ mục « chỉ bệnh mạch thuốc », bởi chúng tôi thấy những người hỏi đến mục ấy hầu hết là đàn bà con gái có tính cả thẹn. Hỏi một tờ báo, lại ký một cái tên khác, các người bệnh cả thẹn ấy tránh được sự ngượng nghịu. Nếu không chỉ âm thầm dấu diếm chồng con cha mẹ, cho đến một ngày kia bệnh phát rất nặng người nhà biết, có lẽ đã muộn ! Chính nhiều khi hỏi đến chúng tôi, chúng tôi cũng đã thấy muộn rồi. Chúng tôi chỉ bảo, thúc dục đi bác sĩ, tìm thầy thuốc nhưng tôi không khỏi không trách các bực cha mẹ và chồng con của những người bệnh đó.

CÁC bực cha mẹ nhất là người mẹ, phải sẵn sóc đến vệ sinh riêng của các con gái, phải năng han hỏi các con về đường kinh-nguyệt, phải làm cho con hiểu rằng đây là một sự tự nhiên, người đàn bà nào cũng thế, không nên lấy làm hổ thẹn. Hiểu như thế và thấy mẹ sẵn sóc đến luôn, người con mới dám mạnh bạo nói với mẹ những sự khác thường, do đó người mẹ mới biết đường

(Xem tiếp trang 9)

Chuyện Riêng

Thân lươn bao quần lấm đầu

Chúng tôi nhận được bài này của bà cụ đã có cháu nội ngoại kể lại những cảnh khổ về chồng con lúc thiếu thời. Văn viết khúc mắc, chúng tôi có mạn phép sửa đổi lại và vui lòng đăng lên để thể theo ý cụ là muốn an ủi các bạn gặp phải cảnh chồng con tệ bạc bây giờ.

Câu chuyện rất lâm ly, đọc xong chúng tôi không khỏi không cảm phục cái đức phẩm nhân nại đến tuyệt đối của cụ. D. B.

«Tôi đã nhiều tuổi, có cháu nội cháu ngoại rồi, nhưng trời cho con mắt còn sáng. Lại hồi mười lăm năm trước, nhân theo về quê nghỉ hè với lũ cháu, thấy chúng nó học quốc ngữ hay hay, bắt chúng nó thay phiên nhau mỗi đứa một lúc dạy cho bà học. Các cháu được dạy bà lấy làm

Xem tiếp trang 10

MÙA HÈ NĂM 1943

Bản hiệu đã sửa lại các kiểu Sandale về vụ hè này, rất nhẹ nhàng lịch-sự và thanh-nhà «dị thường» khắp các nơi chưa đến có, kiểu mới lại bền rất Mong Quý Bà Chiếu Cỏ

maison

QUÊ LAM

n° 6 rue de la Laque
HANOI

NGƯỜI NG

HẢO

Ngượng hão nghĩa là một việc làm của bạn không đáng cho bạn phải ngượng mà vì lòng tự ái, sĩ diện sai lầm, bạn cũng lấy làm ngượng với người ngoài. Tính đó tai hại vô cùng, nó làm cho bạn không dám cư xử theo lòng ngay thẳng, theo lẽ phải, theo hoàn cảnh của mình nữa, rồi dần dần bạn sẽ thành nô lệ của dư luận.

Hãy đánh đổ cái tính ngượng hão ấy, hãy có một trí phán đoán sáng suốt và độc lập. Như vậy bạn mới tìm thấy sự thanh thản trong lòng và gia đình bạn, chồng con bạn, mới yên vui lây với bạn được.

Đan cử mấy câu hỏi ra đây, tùy từng câu trả lời không hoặc có của bạn cho mấy câu hỏi ấy bạn sẽ tự biết mình có tính ngượng hão hay không?

— Một người quen của bạn vốn ăn trắng mặc trơn, đôi lúc các xưa nay, đến chơi nhà bạn, gặp bạn đang quét dọn nhà cửa hay đang làm bếp, bạn có giữ được vẻ thân nhiên không? Hay bạn lảng tránh đồ mặt đồ mày phán vua: Ấy tại thằng bếp, tại con sen về quê nên phải làm lấy? (dù thực ra nhà bạn không hề nuôi bếp và là người nội trợ đảm đang bạn vẫn thường làm lấy công việc nhà).

— Đi chợ mặc cái áo tàng tàng, hay đi xem chớp bóng, diễn kịch bạn ngồi hàng dưới, gặp người quen ăn mặc lịch sự, ngồi hàng trên, bạn có cố ý lánh mặt, sợ người ta trông thấy không?

— Một kẻ mà tất cả mọi người quanh bạn đều khinh ghét, nhưng riêng bạn vẫn giao thiệp vì nhận ở người ấy có vài đặc điểm tốt. Nhưng bạn có dám giao thiệp công khai với người ấy không hay chỉ dấu diếm thôi sợ những người khác biết, cười bạn?

— Trong một cuộc hội họp, có cuộc quỳn tiền cho một việc nghĩa, không sẵn tiền mang đi hay tư lự bạn không thể quỳn một số tiền lớn, thấy số tiền của mình ít quá đối với số tiền của những người ngồi cạnh quỳn, bạn có ngượng nghịu không?

— Thức ăn uống bây giờ đắt, bạn đi chợ mua tôm cá khó hạng rẻ tiền nhưng mà tài khéo léo của bạn cũng làm thành ngon lành để dấm thêm vào bữa cơm, gặp người quen trông thấy, bạn có nói: «Ấy mua về cho bọn đây tớ chúng nó ăn» sợ người ta kháo là bạn hà tiện không?

— Các bạn quen của bạn đều tự phụ rằng chồng nề mình, mình tha hồ làm gì thì làm, đi đâu thì đi, không cần hỏi chồng. Bạn so sánh với bạn thấy rằng phần bạn bao giờ làm việc gì cũng hỏi ý kiến chồng, Bạn có lấy sự so sánh ấy làm tủi, làm ngượng với bè bạn không?

Đây mới là vài cái ví dụ về tính ngượng hão, ở đời còn nhiều chuyện, nhiều trường hợp để làm cho chúng ta ngượng hão nữa. Rồi để che đậy, chúng ta phải nói dối, phải bịa đặt, có khi sợ nói dối bịa đặt của chúng ta làm chúng ta thành lỗ-bịch!

D. H.

SỐ SAU :

MỘT TRANG THƠ TÂM-SỰ CỦA THI-SĨ NGUYỄN-BÍNH

« Có bấy nhiêu lời tâm-huyết ấy »

Thù sâu nhà với nước,
Thề chẳng đội chung trời.
Nỗi lòng người má phấn,
Muôn thuở sử xanh soi.
Thương ai tuổi quốc thước,
Trở về... lòng ngậm ngùi.
Da ngựa ước không vẹn,
Tài trai hổ mấy mươi !
Thành My riêng một cõi,
Đình Lê đời lại đời.
Mỗi giường lưu lại đó,
Nhà Nam dựng tự ai ?
Cột đồng không còn vết,
Còn lại hận muôn đời.
Sông Hát thiên thu đó,
Sóng giận bao giờ nguôi ?
Người con trai đất Việt,
Rồng Tiên vốn giống nòi,
Người con gái đất Việt,
Lưu lại gương sáng ngời.
Một chị một em đó,
Anh hùng ai kém ai ?
Nước Nam vì có phải
Định phận riêng góc trời,
Sách trời không tin được,
Hãy tin ở sức người !

Bài thơ được giải nhì
của Đ. NGUYỄN-NGỌC-THỤ
(L. Đồng-đội, H.-Vụ-bản, Nam định)

Kết quả cuộc thi dịch thơ

Nước nhà, thề chẳng chung trời,
Nỗi lòng yếm thấm sáng ngời sử
xanh.

Chỉ thương «da ngựa» không thành
Tướng già sống sót với tình gối
chăn.

⋮

Thành My riêng dựng non sông,
Đình, Lê sau đó, một giường nhà
Nam.

Cột đồng chìm, giận chưa tan,
Hãy còn sông Hát sóng ran gió
gào.

⋮

Rồng Tiên : giống Việt trăm trai,
Nòi hùng gái Lạc tự hai Vua
Bà.

Nước Nam phận định hẳn là
Tin công người, chớ tin qua sách
trời.

Bài thơ được giải ba
của cô TRẦN-TÚ-NHI
(Xin cho biết rõ địa-chỉ)

SAU khi đọc lời tuyên bố của cụ Phó bảng ƯU-THIÊN BÙI-KỶ về cuộc thi dịch thơ này, các bạn đọc hẳn cũng nhận thấy sự dịch thơ là một sự chơi văn rất khó. Có khi đẹp lời thì thiếu ý, có khi đủ ý thì không đẹp lời, được một bài thơ đủ cả từ lẫn ý thật hiếm. Trong hơn 1000 bản dự thi, chúng tôi chọn lọc mãi mới được một ít bài, thuộc vào bình-hạng mà chúng tôi đã trích đăng ở mấy số báo trước. Chúng tôi phải trích đăng vì những bài ấy không phải là những bài thơ toàn bích. Những câu nguyên-văn như «Chỉ lân mã cách thành không ước, trù chương sinh hoàn quốc thước niên» có bao hàm một ý nghĩa mỉa mai thương xót rất ý-vị, phần nhiều các bản dịch đều không dịch rõ được ý ấy, đáng tiếc. «My thành tự lập nhất sơn hà. Chính thị Đình Lê đại Việt gia» nhiều bản không dịch được hết nghĩa của nguyên-văn, nhất là 2 câu nhất nhị trong đoạn tứ ba «Việt nam bản thị Rồng Tiên chủng, Lạc nữ do truyền tỷ muội hùng» thì các bạn đều dịch một cách vội vàng, thiếu sót quá Tuy vậy, không phải chúng tôi không nhận được những câu thơ hay nó khiến chúng tôi sung sướng khi đọc đến, như cô Trần tú Nhi có hai câu dịch : «Nước nhà thù chẳng chung trời, nỗi lòng yếm thấm sáng ngời sử xanh» Đ. Lê-t-Tâm «Cột đồng dấu mắt chưa nguôi giận, sông Hát còn reo sóng bất-bình» thì thực là lời lời hoa gấm, chỉ tiếc toàn bài không được cả như thế.

Sau khi đã duyệt các bản thơ chọn lọc rồi, cụ Bùi-Kỷ có ngổ ý rất tiếc rằng không có, bài thơ nào được giải nhất. Chúng tôi cũng ân-ân về c ổ đó, và sau khi cộng các điểm của hội đồng chấm thi, chúng tôi nhất quyết lấy bài của ông NGUYỄN NGỌC THỤ (Nam-định) giải nhì và 2 bài của cô TRẦN TÚ NHI và ông VŨ CẢNH CHUNG (Hà-oi) giải ba.

Bài của ông NGUYỄN NGỌC THỤ làm theo thể ngũ ngôn, toàn bài một vắn, như một bản ca lời văn chải chuốt, ý tứ đầy đủ, nếu không phải dịch hơi dài một chút có lẽ hội đồng chấm thi đã đề nghị lấy làm giải nhất rồi.

Hai bài trúng giải ba, chúng tôi không dám nói là đặc sắc, nhưng so với những bản dịch khác thì còn là hơn.

Danh sách các bạn trúng từ giải tư đến giải mười, (một năm báo ĐÀN BÀ) đăng ở trang 9...

Sau hết, đề khóa cuộc thi, chúng tôi xin có lời thành thật cảm tạ các bạn đã hưởng ứng nhiệt-liệt cuộc chơi văn chương tao-nhã này.

T. B. Đ. B.

VỀ CHI MỘT CHÚT HỒNG-NHAN !

một vụ án văn chương lý-kỳ nhất

(Tiếp theo số trước)

Một thiếu niên văn-sĩ hoa niên rồi chết giữa lúc danh tiếng đang lừng lẫy, sau khi đã viết cuốn tiểu thuyết in đến lần thứ 153 trong khoảng sáu tháng trời

Viên chủ bút báo Comœdia, một tờ tuần báo hồi ấy bèn mở cuộc điều tra xem nguyên ủy cái tiếng đồn-đại kia từ đâu mà ra, thì biết được rằng cái tin ngán đặng trong báo Gil blas hôm 10 Janvier 1914 là do một bạn đồng nghiệp tên là Philibert Destaing mang đến tòa báo ngày hôm trước. Destaing nói rằng nhất được cái tin ấy ở tiệm café Napolitain.

Hồi thì chính Philibert Destaing, cũng không biết gì về nguyên ủy câu chuyện này và chính ông cũng lấy làm ngạc nhiên không ngờ cái xảy lại nảy cái ung đến thế.

Nhưng từ khi thêm lên được cái tên Philibert Destaing vào trong câu chuyện thì sự điều - tra lại càng hoạt-động hơn trước. Rồi, một hôm, một người trợ bút tờ báo Comœdia tìm ra được rằng ngày 4 Mars 1909, Destaing và Marcien (tác giả cuốn *Amour vainqueur*) có dấu gươm với nhau « vì một câu chuyện riêng ». Câu chuyện riêng ấy đại-khái như thế này : Destaing yêu một người đàn bà, nhưng bị Marcien cướp mất. Phần thì bị người yêu lừa dối, phần thì bị bạn thân xử tệ. Destaing đau xót và căm giận lắm. Hai người bèn đánh gươm, nhưng ào ạt thay, sau cuộc ngáng gươm ấy, Destaing lại bị Marcien đâm trọng thương.

Nhân câu truyện ấy, người ta lại khám phá ra rằng người tên là Albert David (người đã mang bài tố-cáo và cuốn sách *Love's Joy* đến tờ báo Anh Westminster) người gửi cuốn sách *Love's Joy* cho Emile Faguet và Philibert Destaing, ba người chỉ là một.

Câu chuyện thành ra vô lý, sắp đến lúc người ta phân được trắng đen, sắp đến lúc người ta gỡ được cái màn bí-mật bao phủ vụ án văn lý kỳ này, để xem ai là thủ phạm ai là kẻ đầu cơ văn - chương để xây phú quý và danh-vọng, thì dừng một cái... cuộc thế-giới chiến tranh nổ bùng ra, thế là việc xếp xó, vì lúc ấy người ta còn phải lo nghĩ đến những việc khác cần cấp và quan trọng hơn việc văn-chương.

Destaing tổng quân, tỏ ra một lính anh-dũng và ngày 7 Octobre 1916, tại bản doanh quân Pháp ở thành Verdun, chng được gần Bắc đầu bội tinh.

Vài ngày sau, người ta được tin tác-giả cuốn *Amour vainqueur* đã chết ở trong nhà thương điên. Thì ra Ludovic Marcien từ khi bắt đầu điên, vẫn bị giữ ở trong bệnh viện cho đến lúc thở hơi cuối cùng... Thế rồi, một buổi tối ấy, Philibert Destaing ngồi thân canh viết 1 bức thư cho ông Georges Lecomte là Hội trưởng hội các nhà văn-học ở Paris. Bức thư ấy được các báo

TRÚC-ĐUÔNG thuật

ở Paris đăng nguyên - văn, giữa ngày mà Philibert Destaing bị một viên đạn trái-phá của quân Áo bắn bị trọng thương lúc đương chỉ huy quân-sĩ, vào tháng một năm 1916. Bức thư ấy như sau này :

« Gần chiến địa Verdun
9 Octobre 1916

« Thưa ông hội-trưởng,

« Tôi có linh cảm rằng tôi sắp chết. Tôi không muốn chết mà không nói rõ sự thực về vụ án đánh cắp văn mà người ta buộc cho nhà văn-sĩ Ludovic Marcien là thủ-phạm.

« Thưa ngài, không làm gì có câu chuyện đánh cắp văn ấy. Ông Ludovic Marcien quả thật là tác-giả cuốn tiểu-thuyết *Amour vainqueur*. Nguyên tôi có một mối thù ghê gớm đối với nhà văn sĩ ấy, một mối thù bất công đái thiên. Tôi đã theo đuổi cuộc phục thù cho đến kỳ cùng, và quả nhiên, Ludovic Marcien đã phải chết, chết một cách khổ sở như lòng tôi mong muốn. Phải, Marcien là bạn với tôi từ nhỏ, gần như một người anh em kết-ngĩa với tôi vậy mà Marcien đã làm cho tôi bị trọng thương trong việc tình-ái. Vậy thì tôi nhất quyết phải làm cho Marcien bị trọng thương trong cái mà Marcien thiết tha nhất, là danh vọng của Marcien.

« Nhưng tiến hành bằng cách nào? Làm thế nào để bôi nhọ danh-dự nhà văn-sĩ đồng thời làm cho đau-khổ Marcien? Tôi nghĩ chỉ có một cách diệu nhất là làm cho thiên-hạ tưởng cuốn *Amour vainqueur* cuốn tiểu-thuyết hay nhất của ông, một tác-phẩm vĩ-dại — không phải do ông viết ra.

« Nhân tôi nói và viết tiếng ang-lê cũng dễ dàng như tiếng Pháp — mẹ tôi vốn là người vùng Bắc nước Mỹ — tôi bèn nghĩ đến việc dịch cuốn *Amour vainqueur* ra tiếng

DOCTEUR

HY

18. RUE RICHAUD, 18

(Đầu phố Hội-Vũ)

HANOI

Chữa các Bệnh

Chuyên-môn về :

Bệnh Đàn - Bà

ăng-lê. Việc ấy tôi coi như một trò chơi, không khó khăn gì cả. Tuy trong đầu óc tôi ngùn ngụt ngọn lửa thù, vậy mà tôi cũng kiên gan ngồi gõ gọt chài chuốt bản-dịch cuốn tiểu-thuyết ấy cẩn thận như một người lính mai sặc lại mũi gươm đề ngay hôm sau ra trận công phá ben dịch. Tôi dùng hết cái tài viết văn của tôi, và tôi có thể nói tôi đã đạt được đến chỗ tận-mỹ của văn-chương đề diễn nguyên-văn cái hay củachính-h bản.

« Dịch xong, tôi lặng lẽ đem in cuốn sách ấy ở một nhà in nhỏ tỉnh Soleure (Thụy - sĩ). Thợ sắp chữ nhà in ấy không biết tiếng ăng-lê: muốn cẩn thận hơn, tôi không cho in cái từ *Love's Joy* lên đầu mỗi trang sách như thường lệ, và trang có in chữ từ ở đầu sách và bìa cuốn sách thì tôi phải trả món tiền 10 cho ông xếp nhà in để ông này in dấu, tôi lại bắt ông hứa giữ kín không cho ai biết. Ông này tên là Ackermann, nhà in của ông ở một phố nhỏ gần nhà thờ Saint Ours. Đến lúc khánh thành sách, tôi phải tự đứng trông cho một người thợ đàn ba gần như vô học làm: Cuốn *Love's Joy* in có 10 bản, tôi dùng vào việc có một bản, hiện còn 9 bản vẫn để ở ngăn kéo dưới bàn viết của tôi.

« Ấy thế là bài tố cáo đánh cắp văn của tôi ném ra vừa lúc. Tôi chắc là tôi đạt được mục đích Truyện vỡ lở và làm sôi nổi dư luận như ngài đã biết đấy. Người tên là Albert David chính là tôi, quả như lời tờ báo Westminster đã phỏng-đoán.

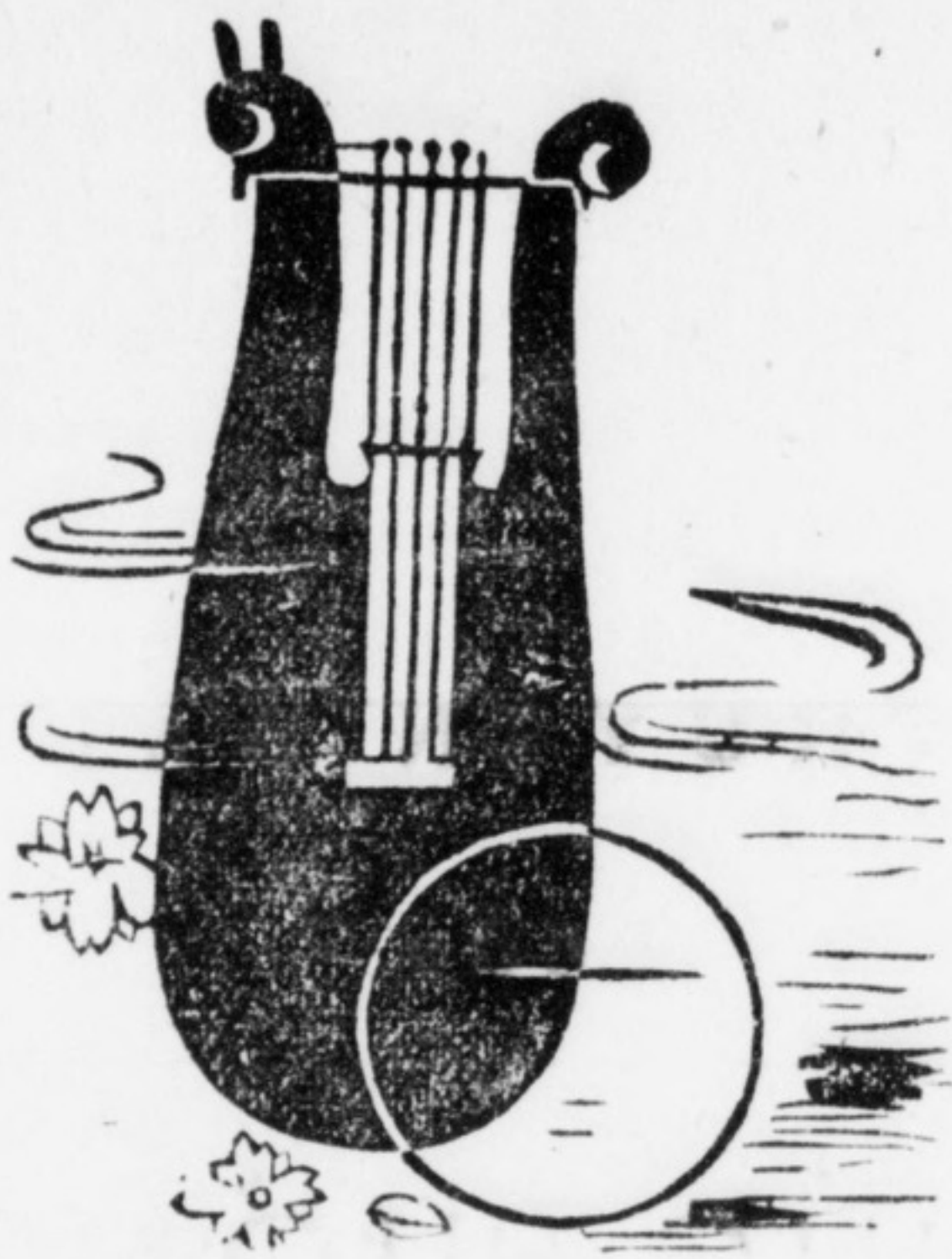
« Thưa ngài, tôi có bấy nhiêu điều nói với ngài, ngài cho thế nào là phải thì xin ngài cứ tự tiện làm, sau khi đã nghe lời thú tội này của tôi.

Ký tên: PHILIBERT DESTAING,

Thì ra, cái vụ án văn chương ly-kỳ sôi nổi đã làm hại một tính-mệnh, làm đổ một sự-ngiệp, làm tổn hại bao nhiêu giấy mực và công-phu của người đương thời, nguyên-do cũng chỉ vì một chút... môi son má phấn của người đàn bà

TRÚC-ĐƯỜNG thuật

(Theo báo P. A.)

CÔ YÊM THẨM

Chiều quê ra dừng công làng,
Gặp cô yếm thắm: Ô hàm răng đen!
Chiều quê hóng mát đầm sen,
Kia cô yếm thắm cười duyên đậm-đà.
Chiều quê thơ-thần ruộng cà,
Giọng cô yếm thắm sao mà véo-von.
Chiều quê trong lúa xanh non.
Vân cô yếm thắm xinh tròn ngậy thơ.

Năm năm cỏ vắn xanh bờ,
Yếm phai màu thắm, đôi gò má răn!

NÀY DÂY BẾN CỬ SÔNG THƯƠNG

Bao giờ dò mòi sang sông,
Đề cho người đợi người mong, hỏi dò?
Quá giang nào có hẹn-hò,
Cho nên chẳng dám trách dò dềnh-dang!

Từ đi xuôi ngược đôi đàng,
Lòng ta chỉ nhớ một nàng mà thôi!
Thuyền đi bao ngã ngược xuôi,
Nước về đâu mãi chỉ trôi một chiều?

Hôm nay nhớ lắm, thương nhiều,
Giò đưa chiếc lá bay vèo qua sông.
Muốn làm lá rụng vào song,
Cùng ai ngỗ hết nỗi lòng gió sương.

Này dây bến cử sông Thương,
Bẽ-bàng ngỡ trước giòng Tương nồng sớ!
Vô duyên đã lỗi hẹn-hò,
Mong làm chi nữa con dò sang sông.
Thôi đành chẳng gặp là song,
Nhớ thương nên chặt bèn lòng... ra đi!

BÀNG-BÁ-LÂN

TRUYỆN DÀI
của
TRÚC-ĐUỜNG

SEN TINH - ĐỀ

Tiếp theo

Hôm ấy nhân nói chuyện về Tinh, Hoài có bảo Tú :

« Em đừng nghĩ nhầm như thế, mỗi người ở xã hội đều có những trách nhiệm cao-quý. Người con trai có nhiều việc, phải gắng sức lắm mới làm cho trọn được. Người con gái trời sinh không phải bao giờ cũng đi những bước đường như bước đường người con trai. Khi trời sinh ra người đàn bà, là trời đã trao sẵn cho người đàn bà một sứ-mệnh cao quý lắm rồi. »

Rồi Hoài cười, nói tiếp giữa sự im lặng đợi chờ của Tú :

« — Cái sứ mệnh cao quý ấy là làm một người mẹ »

Tú nhếch mép, toan nói thì Hoài ra hiệu cho nàng im :

« — Em đừng tưởng mấy tiếng ấy là mấy tiếng tầm thường đâu. Trái lại mấy tiếng ấy cao quý lắm. Em không thấy tất cả các bậc anh hùng, hào kiệt, ở khắp cổ kim đông tây trước khi hiển hách với đời đều là những đứa

trẻ yếu ớt ở trong lòng người mẹ cả ?

Đoạn Hoài nhìn Tú bằng cặp mắt rất dịu dàng :

« — Em phải là một người mẹ hoàn toàn, có đức, có nhân, có cả dũng nữa. Các con em, gái cũng như trai, đều phải được em yêu thương như nhau. Đừng phân biệt gái hay trai, vì gái hay trai cũng đều là con cả. »

Đoạn chàng mỉm cười đứng dậy tiễn Tú ra về :

« — Giá một ngày sau này tình cờ anh gặp em bé con, mà anh chắc chắn rằng đứa nhỏ ấy sẽ là một đứa con xứng đáng, thì anh sung sướng vô cùng. »

Bây giờ, Tú nhớ lại cả cái buổi ấy, cả những lời lẽ ấy, đề buông một tiếng thở dài. Hoài lưu lạc ở phương nào, nàng không biết nữa. Còn Thiện và gia đình chàng thì đương chăm chú nàng để mong nàng đẻ một đứa con trai.

Bác sĩ Minh châm thuốc lá rồi nói với Laiện :

— Bác đã hỏi đến một vấn-đề mà hiện thời khoa học cũng chưa giải quyết được. Đẻ con trai hay con gái, làm thế nào mà biết ? Trước vấn-đề này khoa học còn đương bối rối. Các ông bác-sĩ mỗi người có một lý thuyết, nhưng tựu trung chưa lý thuyết nào được công nhận cả. Tôi nhớ có ông nói rằng sự ăn uống, cách tiêu thụ các chất bổ có ảnh hưởng đến việc đẻ con trai hay con gái. Rồi có ông lại dẫn chứng rằng trong thời kỳ đại chiến lần trước, ở bên Đức khổ sở vì ăn uống thiếu thốn, nên

trong dân phần nhiều đẻ con trai, trong cuộc Nhật Nga chiến tranh, bên Nhật không bị tai hại gì, vì toàn đánh nhau ở nước ngoài, dân tình phần khởi, trong nước thịnh vượng, nên dân phần nhiều đẻ con gái.

Rồi bác sĩ cười :

— Người ta lại còn kinh nghiệm rằng hễ người đàn bà nào chứa mà bụng to và dài thì sẽ đẻ con gái, bụng nhỏ bé gọn gàng thì đẻ con trai.

Ở Âu-Châu, họ còn tính theo tuần trăng lên để đoán việc ấy. Họ lại dùng đồng hồ, căn cứ vào âm điện, dương điện, để xem người mẹ sẽ đẻ con gái hay con trai. Nhiều bác-sĩ lại xem sự nhanh chậm của quả tim đứa bé đập trong bụng người mẹ mà xuy là trai hay gái. Đại khái nếu nghe một phút 140 hay 150 cái đập thì sẽ là con gái, ít hơn thì là con trai.

Thiện chăm chú nghe, rồi lắc đầu :

— Rắc rối quá nhỉ !

— Rắc rối lắm. Người ta cứ định đem khoa học ra để giải quyết một việc có lẽ không thể giải quyết bằng khoa học được. Trí thức loài người không men được đến bên cái lẽ bí-ẩn của Tạo Hóa.

Rồi bác sĩ Minh kết luận :

— Còn người mình không tìm tòi gì cả, chỉ tin rằng đây là tại số phận, tại đất cát thế cũng xong.

Câu nói sau cùng của bác sĩ làm Thiện quan tâm lắm. Chàng lo lắng nghĩ đến họ nhà chàng và nhận thấy họ mình bao giờ cái ngành thứ cũng không có con trai. Có người sinh đến năm lần mà năm lần cũng sinh con gái cả. Thành-thứ hệ cứ ngành thứ là phải nghĩ đến sự lập-tự, cấm ai thoát được. Việc ấy khiến Thiện tin rằng có lẽ lời các hói «đất họ nhà ta nó thế» là lời đáng tin lắm. Khi Tú mới có mang lần đầu, chàng cũng đã cảm chắc rằng Tú sẽ đẻ con gái đầu lòng. Quả nhiên đúng ! Đến lần này, chàng lại càng lo lắng ngấm nghĩ đến cái «đất» họ nhà chàng. Bây giờ thấy bác sĩ nói đến số, Thiện lại thấy lòng băn khoăn lắm nhiều.

Ngày hôm ấy, Thiện trở về nhà, nét mặt có vẻ buồn bực cau có. Tú thấy chồng thế, biết rằng chồng vừa có điều gì không vui. Nàng đoán tất lại vừa có chuyện gì về nàng đây. Mà chuyện gì về nàng nữa không là chuyện nàng sắp đến tháng sinh, và sẽ đẻ con trai hay con gái. Mấy hôm trước đây, mẹ chồng nàng — bà cụ Phan — đến chơi. Bà vẫn tỏ vẻ mừng rỡ, hỏi han săn sóc nàng như mọi ngày, nhưng chợt có người thầy bói đi qua đường bà cụ Phan cho người gọi vào xem. Thầy bói gieo quẻ rồi nói quyết số nàng hiếm

muộn chỉ được 2 con gái, và số «ông» không khéo phải có đến nhị phòng. Nàng chỉ cười, khi nghe những lời đoán ấy nhưng bà cụ xem chừng quan tâm lắm. Cụ hỏi han căn cứ về số của con trai, của nàng dâu, rồi từ lúc ấy, cụ có vẻ buồn rầu. Cụ đợi Thiện đi làm về, nói chuyện riêng gì với Thiện một lát. Tú đoán là bà cụ kể lại cho Thiện nghe lời đoán của người thầy bói vừa rồi.

Tú không ngờ câu chuyện nàng sắp ở cử lại thành một câu chuyện quan-trọng đến thế. Và nàng lại càng thấy cuộc đời nàng chỉ phụ-thuộc vào gia-đình ấy bởi một sợi giây mỏng quá. Sợi giây ấy có thể dễ bị đứt bởi một cơ không đâu. Than ôi ! Thì ra bây giờ Tú mới nhận thấy cái điều chưa sót này : Chồng nàng thực tình không ăn yếm gì nàng cả. Bao nhiêu những điều nàng mơ mộng hồi còn là con gái đều đổ vỡ tan tành khi nàng bước chân vào cuộc đời. Đời có phải dẹt toàn bằng mộng đẹp và hoa thơm cả đâu. Tú thấy một cách rõ rệt là khi nàng đề chân vào ngưỡng cửa gia-đình nhà chồng, khi nàng cầm bút ký tên vào tờ

giấy giá-thú để bắt đầu bỏ tên mình đi mà nhận lấy tên chồng, thì cuộc đời đã xoay chiều rồi. Và bây giờ nàng cảm thấy một cách thấm thía những phút yêu đương mà đôi lúc nàng tưởng là đắm thắm ở ngay dưới cái mái nhà này biết đâu chả là những phút có những ý-nghĩa không đẹp như nàng tưởng. Rồi Tú nhớ lại một lần Trần đến chơi ngấm nghĩa cái vẻ trưởng-giã của nhà nàng, rồi cười nói với nàng : « Ở nhà chị đủ cả, duy còn thiếu đứa con trai ». Tú phản đối : « con nào chả là con, cứ gì phải con trai » thì Trần cười bảo nàng : « Không, tôi đã nghiệm, ai đã thích chơi tử chề, giá gương, đỉnh đồng, sắp gù, thì cũng đều thích có đứa con trai cả ». Lời Trần nói, gặp lúc này, Tú mới nhận thấy là rất đúng.

Thiện xem chừng buồn thật. Chàng ngồi thừ ở ghế, thở dài một cái. Tú thấy không im được nữa, nên hỏi chồng :

— Cậu có việc gì mà xem ý buồn thế ?

Thiện lẳng lặng không đáp, nhưng sau thấy vợ căn vặn chàng phải nói :

— Không, có việc gì đâu.

— Có việc gì băn khoăn khó nghĩ, cậu cứ nên cho tôi biết hoa may xem tôi có thể giúp được cậu chút nào chăng ?

Thiện cười gượng :

— Có việc gì băn khoăn đâu, chỉ có hôm nay tôi vừa gặp bác sĩ Minh.

(Còn nữa)

Cải chính

Trong SEN TỈNH ĐẾ kỳ trước, bài ca đề của ông Dương-Bá-Trạc, chính thực bài ấy của ông NGUYỄN - BÀ - TRẠC tác - giả «HẠN-MẠN DU-KY». Vạy xin cải chính cho đúng.

TR. Đ.

Quý bà !

Quý cô !

muốn có giày tốt, đẹp, bền và dễ đi, không đâu sánh kịp xin mời lại hiện :

QUÊ - HIÊN

36 - Hàng Bò, - 63

HANOI

sẽ được như ý !

Thẩu thổ

VẬT-DỤNG. — Một con thỏ.
8 lạng thịt ba chỉ luộc.
1 bắp chuối sứ
1/2 trái thơm, hay vài quả khế
Một ít nê và bánh tráng thật dày

Cách làm

Thỏ dùng lột da, đem trụng nước sôi rồi lấy dao mổ cạo như cạo heo, xong đầu đẩy thì mổ bụng ra vứt hết ruột đi dọn lá sả lá chanh. Lấy que xiên từ đuôi lên đầu mà quay đi. Khi quay thấy da hơi khô thì phải lấy bẹ chuối đập cho tưa dúng nước mà tắm vào, làm như thế độ 4 lần rồi hãy phết nước mắm và mỡ sao. Khi thỏ đã chín và vàng thì lấy ra để cho nguội thái ra từng miếng mỏng mà xắt nhỏ. Thịt nạc cũng xắt nhỏ, thơm xắt nhỏ vắt bỏ bớt nước chua. Mè chà sạch, bỏ đem rang cho vàng. Bắp chuối xắt thật mỏng đem luộc cho chín vớt ra để nguội vắt ráo.

Đặt chảo lên cho nóng, đổ mỡ vào để nóng rồi cho vào một ít hành tỏi cho thơm, rồi lấy bỏ thịt thỏ vào, cho vào một tí nước mắm cho thấm, bỏ tiêu vào. Thịt nạc cũng đổ vào rồi hãy bỏ bắp chuối, xào lại một tí nữa cho thấm rồi cho xong lại bỏ thơm vào. Nêm vừa rồi cho mỡ vào sau. Bánh tráng nướng vàng khi nào ăn thì lấy bánh mà xức.

BÁCH - KIỀU

Bánh quế

Cách làm. — 8 lạng bột tẻ, 4 lạng bột hoẵng thơm, 12 lạng đường, 3 trứng gà, hai đồng cân quế chi, 1 bát nước cốt dừa (nước cốt = dừa nạo vắt lấy nước) cho từ đánh lẫn cho độ tí nước nữa cho vừa sánh. Trứng phải đánh cho tan rồi hãy đổ vào. Đánh xong bỏ khuôn cho nóng bôi mỡ vào lấy giấy bìa lau sạch đoạn múc bột ra sàng lọc, nướng khô mặt đặt ống nứa cạo vào quần tròn lại để nguội bày cho vào hộp đóng kín. Cho vào hộp lúc nóng bánh sẽ rũ ngay.

ĐOÀN-CẨM-CHÂU

NHUÔNG LẠI

Hiệu Cao - Lâu

Hỏi 39, Route de Hué Hanoi

Muốn Đẹp và Sống Lâu

của LÊ-THỊ-ĐẠT và THANH-THỊ-PHƯƠNG

(Tiếp theo)

lược - dịch cuốn
« Pour Vivre Cent Ans »
của hai bác-sĩ
PASCAUL và G. MOREAU

ÁO LÓT MÌNH: Công dụng áo lót mình là thấm mồ hôi một khi thoát ra ngoài da dễ. Vậy áo lót mình mỗi ngày phải thay một lần cho được hợp phép vệ sinh. Người khỏe mạnh dùng áo lót mình bằng sợi cũng đủ sức, nhưng khi nào mồ hôi ra nhiều quá dồi, hay vì công việc mà ta phải dầm mưa dãi nắng, trời âm thấp, chỗ lộng gió thì nên mặc phủ lên áo lót một cái gilet bằng sợi hay bằng len. Nếu là người sức yếu thì dùng hàng flanelle thì mới hợp tạng phủ.

QUẦN ÁO: Quần áo rất có ích cho thân thể người ta: mùa rét làm cho ta ấm, mùa nực làm cho ta đỡ nóng. Về mùa rét hàng laine, dạ nhẹ và mỏng là hợp và rất tốt cho thân thể. Còn áo khoác ngoài bằng da hay bằng cao su chỉ trừ khi nào có mưa nặng bột thì mới nên dùng, chứ trời mát mẻ hay hơi có mưa bụi mà cũng mặc thứ áo ấy hay bị hấp hơi. Hàng flanelle dùng về mùa nực cũng được, cho nên ngay ở xứ nóng người Á-rập hay phủ khoác ngoài một cái áo bằng flanelle, vì hàng này ngoài cái công dụng làm cho ta ấm áp lại ngăn ngừa những luồng gió mạnh, cần được bọc ngó cảm nữa. Còn ở xứ ta, khi làm lụng dưới ánh nắng mặt trời, dùng áo sợi cũng đủ, nhưng khi nghỉ ngơi dưới bóng mát thì nên dùng áo flanelle thì hơn. Trong công việc giữ gìn vệ sinh về quần áo, điều tối cần phải cất quần áo cho thật rộng về mùa nực, và cất hơi rộng về mùa lạnh. Quần áo rộng rãi không những lúc cử động được dễ dàng mà không bị ảnh hưởng mặt trời dễ lọt vào da dễ, máu dễ lưu thông.

Cổ áo kiêng nhất là cắt cao, vì cổ cao thì hay vướng và làm nghẽn mạch máu nữa. Đàn ông dùng bretelle hơn là thắt lưng, và đàn bà không nên dùng corset hạ gập thật chèn rất hại cho sự tuần - hoàn của máu.

MŨ: Dùng mũ cói, vành rộng về mùa nực và mũ dạ về mùa rét, ở nhà không nên đội mũ, ra đường có nắng, mưa thì hãy nên đội, còn trời quang mát mẻ cứ để đầu trần là thoáng hơn cả.

GIÀY GIÉP: Mùa nực dùng giày hay gép bằng vải cho nhẹ sự đi lại, mùa rét dùng giày da gót thấp, mũi tròn, đóng rộng rộng chớ nên đóng chặt mà khi xô chân vào các ngón chân không tựa cây được mà đến nỗi bị phồng các ngón chân lên. Một lần nữa từ quần áo, giày giép, mũ cái gì cũng phải may cho rộng để thoải mái các cơ thể trong người. Khi trời mưa dùng giày cao su, dùng guốc hơn là dùng giày da hay vải.

ĐIỀU DẶN VỀ SẠCH SẼ: Xưa nay phần nhiều người mình khi tắm xong lại mặc luôn quần áo cũ, hay không thế thì lấy mà bao mình cho khô. Thật là rất hại, vì có bẩn thì mới tắm, khi tắm xong các lỗ chân lông ở da mới là sạch rồi, nếu lại mặc quần áo cũ hay lau mình nữa, thì những chất bẩn ở quần áo cũ lại bám vào da dễ, như thế tắm cũng như không, vậy điều cần là sau khi tắm, lau khô người bằng một khăn tay rất sạch và khô, rồi hãy nên mặc quần áo sạch, như thế thì ẩm mới sạch hẳn được. Muốn bụi bám không bám vào quần áo bị sáng nào cũng nên ra trước ừ sô lấy bàn chải, chải thật kỹ, quần áo lúc nào cũng sạch sẽ. (Còn nữa)

KỶ SAU: Luyện cho giai sức.

Cuộc Quốc-Gia cách-mệnh
đương tiền - hành
chúng ta đừng nên trù trù

BÀ MẸ PHẢI SĂN SÓC ĐẾN vệ sinh riêng của con gái

(Tiếp theo trang 1)

chứa chạy cho con được. Chúng tôi có biết một cô con gái bị bệnh huyết trắng gây mòn dần. Cô ta cũng không biết đây là bệnh nữa, và bà mẹ vô tình cũng không hay hỏi gì con, cứ sầm nhưng bồi bỏ cho con. Khi thấy con sanh sao mãi mới đem đi bác sĩ, và lúc đó mới hiểu căn bệnh khốc hại kia nhưng đã muộn, từ cung người con đã hỏng và tuy chữa khỏi nhưng người con gái ấy không có hy vọng sau này có chồng còn sinh nở được.

Vấn hay lỗi ở người con gái ngu muội không biết bệnh, không nói với mẹ, nhưng phần lớn lỗi vẫn là ở người mẹ. Nếu một người mẹ tinh ý tất nhiên khi con gái đã đến tuổi hiểu biết, đến tuổi dậy thì, phải dặn trước con những bệnh mà người đàn bà con gái riêng có thể mắc được.

Nhiều bà mẹ còn tưởng rằng cái thời kỳ con gái không mắc được những bệnh về bộ phận sinh dục. Đó là một điều lầm tưởng lớn! Ngay một đứa bé gái mười ba mười bốn tuổi, chưa đến tuổi có kinh nguyệt, cũng đã có thể mắc những bệnh bạch đới, đau trong tử cung. Bệnh do máu huyết suy kém, do ăn uống nghỉ ngơi không điều hòa, do sự chênh lệch tự nhiên của các bộ phận, nhưng phần lớn còn ở chỗ các cô khờ khạo chưa biết giữ vệ sinh riêng nữa. Bà mẹ phải dạy cho các cô những điều thường thức ấy. Ngay từ lúc con gái còn bé đã phải năng lấy nước rửa ráy luôn bộ phận kín của con. Người con gái lớn lên sẽ có thói quen giữ sự vệ sinh kín kỹ. Lại khi các con đến tuổi có kinh - nguyệt, người mẹ phải dạy cho các con sự băng bó cho hợp phép vệ - sinh, đừng để các con ngượng ngùng sợ hãi, sợ thứ gì cũng dùng đồ băng bó. Tốt hơn đến tuổi các con gần tháng kinh, bà mẹ phải sắp đặt khăn may cho con những thứ dùng trong thời kỳ đó, và phải bảo trước cho con biết sự hành kinh

như thế nào để người con khỏi bị ngạc nhiên đột ngột. Có người con gái thấy kinh lần thứ nhất không hiểu ra sao, sợ hãi quá đâm ra mắc bệnh thần-kinh.

Những người đàn bà có chồng cốt nhiên là ít khờ khạo hơn! Nhưng phần nhiều lại bị chồng cố ý làm cho yên trí rằng những triệu chứng bệnh mình tưởng nhận thấy không quan hệ gì, Đó là trường hợp những người chồng chơi bời lấy bệnh sang cho vợ, sợ vợ rầy rà, đánh lừa vợ!

Người vợ dù nghi ngờ cũng không dám tự mình lên chồng đến bác-sĩ khám nghiệm cho rõ thực hư. Một số các bà khác không mắc những bệnh hiểm ác ấy nhưng cũng đau đớn về những bệnh riêng của người đàn bà, song ngượng ngùng xấu hổ không hề tỏ thực với chồng và người chồng vô tình cũng không để ý mà hay hỏi vợ!

Chúng tôi mong rằng những ông chồng sẽ lưu ý săn sóc đến những bệnh trạng riêng của người vợ, đừng bao giờ vì muốn tránh sự rầy rà một lúc trong gia-đình mà đánh lừa người vợ để di lụy đến người vợ, và phải lo thúc dục đưa vợ đi thăm bệnh một đôi khi nhận thấy vợ có triệu chứng đau ốm. Chúng tôi lại mong rằng sẽ có một quyển sách nói riêng về những bệnh đàn bà để cho đàn bà con gái đọc.

D. H.

Nên dùng

**NHÂN-TẠO
HUYẾT**

Thứ thuốc bổ
huyết tốt nhất
của các bà
và các cô

Giá mỗi chai 1\$20

HỒNG-KHÊ DƯỢC-HÀNG

75, rue des Paniers - Hanoi

Cuộc thi dịch thơ

(Tiếp theo trang 3)

Bài thơ được giải ba của ông
VŨ-CÁNH-CHUNG (Hanoi) sẽ
đăng trong Đ. B. số 203

Từ giải tư đến giải mười, một
năm báo ĐÀN BÀ.

4) **Ô. LẠC - THUỜNG - LƯỢNG**
(Trảng Bàng, Nam-Kỳ)

5) **Ô. NGHIÊM BẮNG**
(N° 5 V... 205 Hanoi)

6) **Ô. LÊ-TÌNH-TÂM**
(Xin cho biết rõ địa chỉ)

7) **Ô. CHU-THIÊN**
(23 Route de Sơn-tây Hanoi)

8) **Cô CHÂU NHỊ**
(19 Rue Nguyễn duy Hà (Thái-bình)).

9) **Cô PHÙNG-THỊ-NGUYỄN**
Infirmière, Hôpital de Larissan
Hanoi.

10) **Cô NGUYỄN-THỊ-XUÂN-MAI**
64 Rue des Médicaments, Hanoi

Các nhà hảo tâm giúp hội

TRUYỀN-BÁ QUỐC-NGŨ

Hội Truyền-Bá Quốc-Ngũ mới nhận
được những số tiền và học phẩm của
các nhà từ thiện sau này gửi đến
góp: Các ông Hoàng-kim Quy 200\$,
Phạm-Lê-Bồng 50\$, Vương-đắc-Hiệp
50\$, Phương-Xuân-Thực 50\$, Phạm
Khánh, Phạm-Tú, Học-sỹ 20\$, Chu-
Mãn-Doanh 10\$, Đỗ-T-Ấi-Việt 10\$,
Nguyễn-Huyền-Sô 30\$33, Nguyễn-
Vân-Hiệp 6\$, Dương-văn-Đi 5\$, Mer-
cadier 5\$, Võ-danh 5\$, Tạ-Hồ, làng
Đông-Xá, Hoàn-Long. 5\$, Đội Chu-
văn-An, Đoàn Rồng-Trường-Bưởi 30\$,
Hội Tế-Sinh 20\$, Hội Phụ-Huynh
Học-Sinh 20\$, các Ông Phùng Như-
Cương 200 quyền vở, L. L. và Vương-
Như, Hải-dương 10 tập giấy (do báo
Đàn Bà chuyển giao)

Ban Trị-sự Hội T. B. Q. N. xin trân-
trọng cảm tạ các nhà từ-thiện ấy.

Hội T. B. Q. N. lại cáo.

Chuyên Riêng

(Tiếp theo trang 2)

thích lắm, tranh nhau mà dạy, đứa nào cũng vót sẵn một cái roi để bà học không thuộc thì dọa bà. Nhưng bà lại cứ thuộc chóng quá làm cho các cháu đâm rồi, dạy bà đánh được văn trắc rồi chúng nó để mặc bà lần lữa mà học. Ấy từ đó tôi bắt đầu biết đọc quốc ngữ và ham xem sách báo.

Tôi thường đọc báo Đàn-Bà nhất là mục chuyện riêng. Tôi thấy nhiều bà gặp cảnh chồng chơi bời tệ bạc, đau khổ chán chường tính chuyện ly dị tôi khen cho các bà trong tờ báo gặp những câu hỏi có phần nhiều đều khuyên người vợ nên nhẫn nhục chờ cho chồng hồi tâm hoặc không hy vọng gì chồng hồi tâm, có con bầy đánh phạt đi coi, tự coi mình như cái thân góa bụa. Phải, khuyên như vậy là phải. Người đàn bà quý trọng ở đời danh tiết, hai ba chuyện đó, sự dẫu chẳng tự mình, oan trái bởi người chồng không ra gì hay bởi số trời khiến thế, thì mình riêng đối với mình cũng vẫn thẹn lòng, người đời vẫn có chỗ rề rúng! Và chẳng tôi thấy những cảnh chồng tệ bạc kể ra trong báo đối với cảnh tôi xưa thực không thấm thía vào đâu, tôi muốn đem cái cảnh tôi ra kể gọi là an ủi những ai gặp cảnh chồng tệ bạc!

Tôi là con một nhà danh giá và giàu có ở Hà Nội. Bố mẹ tôi chỉ có mình tôi là gái, nung nịu

yêu quý lắm. Năm lên năm tôi đã bắt đầu theo hai anh tôi đi học. Nhà cụ đồ cách nhà tôi hai phố ngắn, nhưng ngày ngày vú già vẫn phải cõng tôi đến trường. Năm 13 tôi mới thôi học về trông nom cửa hàng với mẹ tôi. Cửa hàng nhà tôi đứng vào bậc nhất trong tỉnh, giao dịch toàn với các hiệu khách to, buôn bán đủ mặt hàng. Vừa tập buôn bán lại vừa tập nữ công, tôi được tiếng là đảm đang khéo léo. Bao nhiêu đám cưới hỏi thấy mẹ tôi đều từ chối, mãi năm 16 tuổi mới nhận lời gả tôi cho một cậu ấm. Ông cụ bố chồng cũng là bạn đồ g khoa với thầy tôi còn bà mẹ chồng thì là bạn hàng của mẹ tôi. Cưới xong, tình thân của hai nhà càng thêm thân mật. Bố mẹ chồng rất chiều quý tôi nhưng chồng tôi lấy tôi độ hai tháng đã lờ lết chơi bời. Xấu hổ lại sợ bố mẹ chồng, tôi không dám to tiếng ghen tuông, chỉ âm thầm khuyên nhủ chồng thôi.

Nguyên bố mẹ chồng tôi ở riêng căn nhà trong để cho vợ chồng tôi ở nhà ngoài, cách một cái sân rộng nên chồng đi hôm về sớm bố mẹ đều không biết. Chồng tôi tiện thể, càng ngày càng quá, dần dần bắt tôi đưa tiền để giả nợ bạc và đang điểm chơi đời. Có chút vốn riêng dành cứ lần hồi đưa hết cho chồng. Hồi thì lại về nhà xin bố mẹ để vờ là để đặt vốn buôn thứ nợ thứ kia chứ thật không dám đến tờ bạc chỗ tiền tay hôm chia khoán bố mẹ chồng đã giao cho.

Nhiều lần tôi không đưa thì lại đánh đập tôi, tôi chỉ cần rằng chịu, kêu gào khóc lóc lên thì sợ kinh động bố mẹ chồng, hàng xóm chế cười. Hồi ấy chúng tôi coi trọng cái danh giá lắm thà chịu khổ chết chứ không muốn cho người ngoài biết việc nhà mình.

Cưới hai năm tôi không sinh nở lần nào, bố mẹ hai bên đã tỏ ý sốt ruột! Bà mẹ chồng đi lễ đàn cũng bắt tôi đi theo để cầu con! Tôi nghĩ bụng đi lễ chỉ thêm tội với Thần Thánh thôi, chồng quanh năm bệnh rề rề, còn để chữa nổi gì!

Cuối năm tôi 19 vào hôm 23 tháng chạp cúng ông Công buổi sáng xong, tôi soạn sửa sang bên nhà đỡ mẹ tôi tính sổ sách (vì buôn bán với khách cứ cuối tháng chạp phải tính toán cho xong sự giao dịch tiền bạc trong năm). Còn đang mặc áo thì thằng Bép mà cũng là người tin cậy của nhà chồng tôi ở đâu chạy về hơi hải nói với mẹ tôi:

— Bẩm cụ, dọn rồi ạ, dọn tất cả từ đêm qua, cửa khóa trái lại rồi ạ. Hàng phố chả ai biết gì cả.

Mẹ tôi đang ngồi, nhẩy chồm lên, vỗ đùi đánh dạch:

— Thôi chết tôi rồi. Thôi ba nghìn bạc chú Sinh tôi gửi cô ra đến rồi. Trời ơi là trời! Quân đã lừa! À gớm thật quân đi lừa!

Tôi vội chạy ra hỏi?

— Thưa mẹ, cái gì đấy ạ?

Mẹ tôi đứng phắt lên tát tôi tút bụi, vừa găm lên:

— Cha mẹ mày, mẹ con mày đồng mưu với nhau dấu điểm cho nhau. Con mẹ mày vợ nó lừa cha bà ba nghìn bạc. Mẹ con mày lừa bà đấy mà! À! Con này gớm thật, dấu điểm che đậy cho mẹ để lừa bà.

Tôi kinh khủng vô cùng không còn nghĩ đến sự đỡ đòn nữa. Thế ra ban nãy thằng Bép nói đó là nói bố mẹ tôi. Bố mẹ tôi đã bỏ cửa hàng cửa họ đi trốn rồi ư? Tại sao thế? Tôi không hay biết tí gì cả...

(Còn nữa)

CÁC CHIEM YÊU THƠ ĐỀU NÊN CÓ 1 QUYỀN THI-CA HỢP TUYỂN ĐẦY ĐỦ

*đây xin giới thiệu với các chị em một quyển
nghiên-cứu thơ và trích thơ rất có giá-trị*

Thi-Nhan Việt-Nam

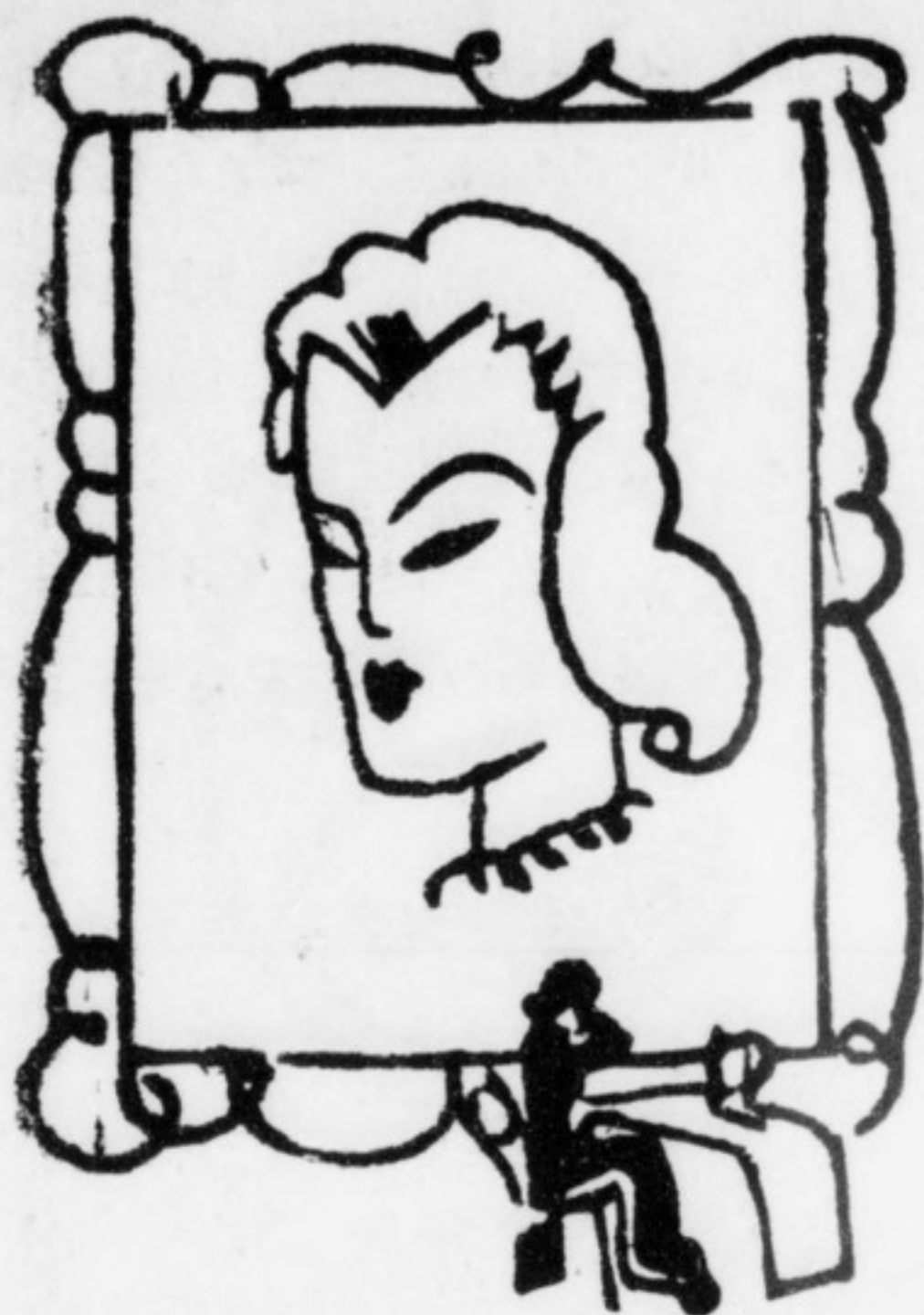
(1932 - 1941)

của HOÀI-THANH và HOÀI-CHÂN

LẦN IN THỨ HAI ĐÃ CÓ BẢN TỪ ĐẦU NĂM 1943

Hơn 400 trang — gần 40 bức ảnh. Bìa của Họa-sĩ Nguyễn-đỗ-Cung
GIÁ BÁN: loại thường 4\$25; loại bouffant: náo hạng 7\$00; loại verge
baroque crème 20\$00; (xin gửi thêm 0\$50 tiền cước)

NGUYỄN-DUC-PHIÊN xuất - bản boîte postale 34, Hué

**Trà
Lời**

**Đ
E
P**

CÔ T. Phúc-yên. — Lắc cho đều, không sao cả. Cuốn đó còn lâu mới xuất bản.

CÔ HỒNG Sontay. — Nên dùng lait d'amande douce lắm 2) Dùng pommade trikogène thì lông mày sẽ giải 3) Gương biseauté bây giờ đắt lắm. Ít cũng vài đồng 4) Tập đi bộ cũng được. Chiều nên ra đồng chạy nhẩy cho thoáng 5) Mua nhật-trình chữ pháp đọc 6) Một quả ban đề làm gì, có phải đề tập bơi không. Nếu tập bơi thì đã có thư riêng. 7) Đàn bà không bao giờ nên chơi đá bóng cả vì lối chơi ấy làm mình lao lực quá và bộ phận của mình cũng không thích hợp. 8) **ĐÀN BÀ** không bao giờ đăng những bài đàn, hát vì không hợp tôn chỉ.

CÔ CẨM Vinh. — Lên hiệu thuốc mua thuốc « le diable » rất hiệu nghiệm làm hết hẳn « trai » (cor) 2) Ăn cá tôm được. Đi xe đạp mỗi ngày 1, 2 giờ có thể gây bớt được 3) Phái 2, 3 hộp. Có thể đề cả đêm, sáng mai rửa đi.

CÔ SINH Bến-thủy. — 1) Bà V.Đ. chưa cho in. 2) Có người dạy những môn ấy nhưng họ không chịu vào Vinh. Có thể ra Hanoi học không?

CÔ PHI-PHƯƠNG Ninh-binh. — 1) Tại phổi yếu. Giá đi nghỉ mát ở biển thì ngực có thể nở thêm chút nữa. Mỗi sáng nên làm 30 mouvements respiratoires 2) Có, cứ gửi. Không bao giờ tòa báo lại không coi những thư từ bài vở nhận được. Rất vui lòng chỉ bảo những điều cô muốn hỏi.

CÔ B.B. UY Hà-dông. — 1) Cao 1m.57, nặng từ 48 đến 50 cân là vừa 2) Phấn talc làm cho mắt

da. 3) Ăn ngô sen, canh lá dứa, uống nước hạt sen, táo tàu (bổ hột) thì ngủ được. Nếu không là vì thận cũng kém, nên uống thuốc. 3) Người bạn chỉ nên tập mỗi ngày nửa giờ. Nghỉ mát ở bờ biển.

CÔ LAN Vinh. — 1) Đã nhận được ảnh. Mắt hơi bé, đánh lông mày thẳng và cao lên chút nữa. Da ngăm ngăm dùng phấn màu ocre foncé má hồng màu mandarine, son cũng màu ấy. Đừng đánh son môi trên đậm quá như trong ảnh. Bao giờ cũng phải lột hơn mỗi dưới. Phấn hồng đánh đúng giữa gò má. Bao tóc đẹp hơn. 2) Dùng lait d'amande cho da mịn lại, đánh phấn mới đẹp.

CÔ DIỄN Nam-định. — 1) Gò má như thế là tại xương, phương pháp xoa nắn không hiệu nghiệm, chỉ còn có cách trang điểm để cho

người ta có cảm tưởng là gò má không tẹt lắm thôi: đánh phấn đậm ở trán, dùng màu mauve trộn với rachel. Ở gò má dùng màu ocre très claire. 2) Đã gửi lotion capillaire.

CÔ MAI Cam-lộ. — 1) Dùng crème d'amande xoa tay và lait d'amande douce xoa mặt. 2) Nếu muốn dùng phấn thì trộn mùi ocre n° 3, vui lòng mua dùm cô những thứ ấy. 3) Mỹ viện nào bảo chữa được sẹo là nơi láo. Ở nước mình chưa có mỹ viện đủ máy móc và người chuyên môn chữa hết sẹo.

CÔ XUYỀN Quảng-ngãi. — 1) Dùng lait d'amande douce. Gửi 12\$00 cả cước. 2) Làm mỗi sáng 80 mouvements respiratoires và bơi nửa giờ buổi chiều.

Muốn chúng tôi mua giúp mỹ phẩm, các bạn nhớ gửi tiền cước phí nhà bưu-điện cho.

THU' - TIN

Đã nhận được mandat của quý vị kê dưới đây vậy xin cảm tạ.

Bà Nguyễn-văn-Nhã (Saigon) cô Kim-quý (Thanh-Hóa) bà Nguyễn-sơn-Hà (Hải-phòng) bà Chánh-Tiêm (Quảng-Nam) bà Chu-đức-Tịch (Phan-thiết) bà Đặng-tịch-Trần (Vinh) cô Bạch-kim-Chi cô Trần-thị-Lợi (Tam-Kỳ) ông Hồ-Chư (Quảng-Ngãi) cô Ngô-Kiên-Vân (Saigon) cô Phạm-thị-Hường (Phan-thiết) ông Hoàng-văn-Huê (Vientiane) bà Sỹ (Bắc-Ninh) cô Bùi-Bôi-Uy (Hà-dông) ông Nguyễn-văn-Thành (Tuyên-Quang) bà Ernest Rétif (Lạng-sơn) ông Mai-Lĩnh (Hải-phòng) cô Nguyễn-thị-Sinh (Vinh-yên) bà Lê-Nhiếp (Tourane) cô Hoàng-thị-Uông (Pakha) ông Lê-thành-Tuân Huế cô Nguyễn-thị-Quảng (Phủ-quí) bà Cừ (Sơn-tây) bà Ngừ (Vinh) ông Võ-văn-Kịch (Phnom-Penh) cô Nguyễn-thụy-Nô (Phan-thiết) ông Trinh-văn-Hào (Sài-gòn) ông Ngô-thế-Dung (Đáp Cầu)

Bà CHU-ĐỨC-TỊCH (Phan-thiết) cuốn làm bếp giới chưa có bán.

Ông NGUYỄN-QUANG-CHÂU Quảng-Nam số 190 hết đã gửi 2 số mất và đã làm Réclamation ở poste.

CÔNG-UYỄN-KIM-TRÂM Thanh-Hóa chưa nhận được tiền cô gửi cho.

Bà SHIROTA BUI-THỊ-LỰA Hanoi. Báo từ số 1 đến số 80 hết cả, còn từ 80 đến 193 cũng còn ít chớ không được liên tiếp.

CÔ HOÀNG-THỊ-UÔNG Pakha Báo vẫn gửi liên tiếp, mất số nào xin cho biết sẽ gửi bù.

Bà NGUYỄN QUÍ CẢNH Thanh-hóa hạn báo đến 24-9-43 mới hết.

CÔ NGỌC THANH Vui lòng, cô cứ gửi. Ngoài bi đề articles de presse.

nhân sâm dưỡng vinh

Đại-bổ khí-huyết, dùng cho các bà, ốm yếu xanh xao, kém ngủ, ít ăn, sau sinh nở, và các cụ già.

NHÀ THUỐC

THƯỢNG ĐỨC

15 - Phố Nhà chung - 15

H A N O I

Téléphone 1629

VU-DINH-TAN

Tổng Phát Hành — 178, Lạch-tray — HAIPHONG

MUỐN CÓ

Nhà lầu ô-tô

Nên mua

XÔ XÔ ĐÔNG - DƯƠNG

1.000 Mỗi Xô

THANH - HU'ONG

48, Phố Phúc - Kiến — Hanoi

HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT HANOI.

ĐỦ CÁC THỨ BÁNH MỨT LỐI TA,

NHẬN LÀM BÁNH Đám CƯỚI.

Phẩy bụi trần

Xét thấy nhà nào để gương soi mờ ám cửa kính, tủ kính lem-nhem lố nhố, ấy là cái biểu hiện chính thực sắp sửa xảy ra những cuộc bụi trần, hư chơi bời, biếng nhác, nghèo khó, hàng họ ế ẩm hoặc nội chợ chán nản, vậy nên tranh trước và dùng ngay BLANC d'ANNAM là thứ thuốc bột để lau, rửa và đánh gương tủ kính cửa kính, cốc đĩa thủy tinh rất trong sáng sạch sẽ, tiện lợi mà lại ba tiền. Thứ thuốc bột này có thể đánh được cả mũ lẫn giày phoi được nắng già sẽ trắng như tuyết và có hai cái đặc điểm: Khi cầm mũ đội lên đầu không gây ra tay vì không có bụi phoi phủ như các thứ phấn khác; khi muốn đánh lại mà không ra vết bột tạm lấy nước rửa sạch bụi đi, mang phoi ra sẽ trắng như mới. Thật là bất cứ tam tứ tiện. Có bán tại các đại lý DẦU CHOI HOA KỲ và PHÒNG TÍCH CON CHIM mỗi phong nặng 100 grammes giá 0p10.

Cần đại lý các tỉnh, hỏi AN-HA

13, Rue du Cuivre — Hanoi

Cần đề ý hai điều

1) Phương thuốc ho lao của cụ TRỊNH-HẢI-LONG (nội tổ ông đốc học HAO) là đáng tin cậy vì đã cứu được nhiều người mắc bệnh ho lao, ho ra máu hay ho đàm. Có 2 thứ (6\$ và 4\$50) hạng đặc biệt 8\$00

2) Toàn cõi Đại-Á-Đông ai cũng rõ sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-Ly (con sâm Cao-Ly chưng lấy nước cốt) Đại tài bổ dưỡng người già yếu Thanh niên nam nữ gây cộm, đau bụng. Vẻ lớn 6\$00. Nhỏ 4\$00 Hạng đặc biệt 8\$00 ở xa mua gửi mandat cho ông.

Trịnh-văn-Hào

110, Rue des Vassotgne, Tân-dinh — Saigon

Ra đời từ năm 1921.

THUỐC BỒ

CỬU - LONG - HOÀN

VÕ - DÌNH - DÂN

Đã từng làm danh - dự cho nghề làm thuốc Việt-Nam

KHẮP XỨ ĐÔNG-PHÁP

Các cửa hàng Annam và Khách đều bán lẻ

Hộp 2 hoàn : 1p70 Hộp 4 hoàn : 3p25 Hộp 10 hoàn : 7p90 Giá đã kiểm-xoát